

DOĞU'DAN YANSIYAN İKİ GÜNEŞ (AKİF VE İKBAL)

"Ben tüm dünyayı aynı su ve topraktan yaptım; fakat sen İran'ı, Tataristan'ı ve Etiyopya'yı yarattın. Ben dünyanın derinliğinden demiri getirdim; fakat sen bu demirden kılıç, ok ve tabanca yaptın. Bahçedeki ağaç için balta yaptın ve bir kafes, bülbül için..."

Muhammed İkbâl'in Tanrı'nın ağzından yazdığı bu satırların muhatabının biz olmadığı çok açık ancak yüzü kızaran olarak tek bizler kaldığımızdan neyi paylaşamadığımızın utancı da bize düşsün. Mehmet Akif dizelerinde "O rûkû da olmasa dünyada eğilmez başlar." diyerek tüm meseleyi özetlemiştir aslında. Yine Akif'in, "Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boyunum!" dizeleri manidardır.

İkisi de medeni insanlardı. Eğitimleri, yabancı dilleri vardı. Batı'ya açılmışlar aynı zamanda kendi kültürlerini unutmamışlardı. Düşmanı da tüm şeffaflığıyla görebiliyorlardı hatta âlim olduklarını söylemekten de çekinmiyorum. Onlar her zaman mazlumun yanında zalimin karşısında idiler. Bir gerçekten bahsediyoruz ki milyonları etkileyip ayağa kaldırdılar. Buna savaştan çık, aşka doğru ilerle de denilebilir: Allah aşkı, vatan aşkı... Savaş, eserleri için nemalanacak konu değil, yüksek sesle kınadıkları bir insanlık suçuymu onlar için.

Osmanlı İmparatorluğu zor günler geçiriyordu. Topraklarımız elimizden çıkmıştı ve bize bel bağlayan Gayrimüslimler, Osmanlı'nın bu zor anlarından yararlanarak bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi.

1. Dünya Savaşı'nı da kaybedince geri dönülemez bir çıkmaza girmiştik, üstelik gemideki yüklerle. Mehmet Akif'in "Atıyı Karanlık Görerek Azmi Bırakmak" dizeleri; ümitsizliğe düşenlere, pes etmeyi düşünenlere, mücadeleden kaçanlara karşı bir ışık oluyordu.

Nasıl ki İstanbul'un surları yıkılınca şehir düşmüştü, Türklerin Milli Mücadele'de kaybetmesi diğer Müslüman ülkelerin sonu demekti. Muhammed İkbâl'in şu sözleri de bunu destekliyordu: "Dua edelim kardeşlerim. O bayrak, o burçlardan kıyamete kadar düşmesin. İslam'ın güneşi kararmasın. Allah, büyük lider Mustafa Kemal'e yardım etsin. İslam'ın son askerlerini muzaffer kılsın."

Atatürk, "Bütün İslam yüreklerinin bir kalp halinde çarpması için kendisini perişan eden Türk milletine müzahir olun." dediğinde bize desteğini esirgemeyen İkbâl, Muhammed Ali Cinnah'ı da bağımsızlık fikri konusunda etkilemiştir.

"Vatan sevgisi imandan gelir." hadisinin en canlı örneğidir onlar. Gelen her kötü haberin acısını nasıl da hissettiklerini şiirlerinden anlayabiliriz. Mehmet Akif'in, "Yâ Râb Bu Uğursuz Gecenin Yok Mu Sabahı" şiirinden ruhunun nasıl acı içinde kaldığını görebiliriz.

Şunu söylemeliyim ki zannedildiği gibi bu şiir isyan değil, nazdır. Allah dostları naz

makamındadır. Belki de bu şiir bir duanın kabul edilmesine vesile olmuştur. Onlar; bu kadar yenilgiye ve ölüme şahit olup, aynı zamanda dimdik kalarak, halka öncülük etmeyi başarmış, dualarıyla, şiirleriyle ve eylemleriyle yanımızda durmuşlardır.

Türkler doğru olanın yanında oldukça Pakistan ve Hindistanlı gönüldaş Müslümanların, varını yoğunu satıp Anadolu'ya göndermesi ilahi adaletin en kanlı en canlı örneğidir. Bu zorlu süreçte en büyük destekçi büyük şair Muhammed İkbal olmuştur.

Güneşin getirdiği iki büyük deha; söylenecek her sözü, yapılması gereken her işi tamamlayıp gitti. İkisi de istiklâl şairiydi. Ülkeleri farklı olsa da kaderleri aynıydı.

Mehmet Akif'in mezar taşının bin secde etmiş olmasının ümidiyle kendilerini yâd etmekle birlikte son olarak şunu söylemek isterim.

Bizler eğer Asım'ın nesli olmak istiyorsak tıpkı onlar gibi düşmanı iyi tanımalı ve ülkemizin derdini kendi derdimiz bilmeliyiz. "Şühedâ fışkıracak toprağı sıksan, şühedâ!" bu bir mecaz ya da mübalağa değil. Bu kadar kan; ezan susmasın, bayrak inmesin, vatan bölünmesin diye döküldü. Evet, şehit evlatlarıyız ve bilinmelidir ki bu bedeller Allah'a olan sonsuz inancımızdandır. Bu yüzden Bedr'in aslanları kadar şanlı idik.

"Efendimiz, bir kâse sunuyorum. Bu kâse içindeki şey cennette bile bulunmaz. Bunun içinde ümmetin onuru parlıyor. Trablus şehitlerinin kanları onun içindedir." İkbal'in yüce Peygamberimize ithafen söylediği bu sözlerinin hepimizi onurlandırdığının farkındayım. Bu gönülden gelen bir inanç birliği. Yani bu onur tüm Müslümanların ortak gayesidir. "Ey şehîd oğlu şehîd, isteme benden makber, sana âgûşunu açmış duruyor Peygamber." Bu dizelerin aynı kaleminden çıkmış gibi gözükmesindeki tek sebep aynı hisle yazılmış olmalarıdır.

Havvanur ALEMDAR
Öğrenci